

hilses jeg ogsaa med Glæde dette, at Skiltning i Bordellerne, disse grimme Skilte, som de have, maa borttages med det samme, naar Bordellerne ophæves. En af vore Digttere har sagt, at „den, som din Fjende du kalde tør, og skyer ret med Grund, er ikke den, der ondt dig gør, men den, der gør dig ond!“ Jeg synes, at der er ikke saa megen Fare der, hvor en kan gøre en anden Fortræd, gaa hen og slaa en anden, som der er Fare til Stede, naar en kalder paa det onde og daarlige hos Mennesket, kalder de onde Lidenskaber frem baade paa den ene og anden Maade. Der skal man lære Frygt, og det er noget, vi gerne skulde se at faa taget bort. Skiltningen, det autoriserede og kontrolerede Skøgevæsen, der gør Menneskene saa trygge, at de indlade sig dermed, er jo ogsaa det, som vi pege paa har været Grundlag for den tidligere sanitære Lovgivning, idet man har ment, at man der har som et Værn mod Syfilis. Men jeg kan ikke se rettere, naar jeg følger med den Sag, som den behandles i Udlandet, end at de allerfleste dygtige Læger, der have med den Sag at gøre, mere og mere komme til det Resultat, at i sanitær Henseende har Kontrollen saa godt som ingen Betydning, og naar den ikke har det, saa kan jeg ikke se, hvorfor man fremdeles skal blive ved at beholde Kontrollen og skal beholde dette som en Straf for Kvinder, der øve Utugt, at de skulle henvises til at ned-sætte sig som næringsdrivende Borgere og lovlig kunne øve Utugt. Det er i vore Øjne saa helt bagvendt, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor netop disse faa Kvinder skulle være underkastede disse Bestemmelser, for man kan jo se af Forhandlingerne fra alle Lande, at det er ligesom her, at det dog kun er en lille Brøkdel af den Slags Kvinder, man faar under Kontrollen, det store Flertal gaar løst og ledigt. Er der saa en saadan stakkels Kvinde, der er bleven smittet og smitter igen, saa kan man tage hende og kaste hende ind paa Hospitalet, men alle disse Mænd, der gaa løse, gør man intet ved. Det er underligt, at man altid kun taler om denne Sag som ubetinget vedkommende Kvinderne, Manden er jo dog i første Instans over for disse stakkels Kvinder den første Smittekilde, og hvorfor gøres der ikke noget over for ham? Det er vistnok, som en fransk Professor har udtalt, let at se, at det er Mændene, der her have været de lovgivende, og det er inhumant der at behandle Kvinderne anderledes end Mændene. — Jeg kan heller ikke lade være at pege paa

dette, som jeg flere Gange har sagt, at det er underligt at se, at man stiller nogle — jeg siger med Flid nogle — stakkels Kvinder saaledes, at de ere Politivilkaarligheder underkastede, uden Dom og uden Værn næsten kastes hen i Løssagtighedens Favn, medens Manden kan gaa aldeles fri. Jeg vil derfor haabe, at naar den højtærede Minister kommer til at sysle med den Sag, vil han ogsaa have sit Øje rettet paa, at ingen Kvinde skal kunne straffes for Utugt uden efter Dom og ikke behandles nogen Sinde anderledes end enhver som helst anden Forbryder, hun skal have Dom for hver Gang, hun har forset sig, og ikke være underkastet ubetinget Vilkaarlighed. — Og jeg vil ogsaa haabe, at den højtærede Minister vil tænke over, hvad Udvalget ogsaa har sat Fingeren ved, nemlig at dette Alfonsvæsen, som bidrager sit til den store Ulykke, bliver taget ordentlig ved Vingebenet.

Jeg skal derfor slutte, som jeg begyndte, med at sige, at da vi ikke kunne naa videre, saa ville vi være glade ved det lidet, og jeg vil derfor anbefale Tinget at stemme for denne lille Lovændring, i Haab om, at det maa føre til, at Bordellerne forsvinde og med det samme ogsaa denne Skiltten, disse grimme Jalousier og den Slags forsvinde; saa vil der allerede være naaet noget, og jeg vil fra mit Stade sige Tak for det. Men jeg vil dog haabe, at vi ikke lægge os til Ro med dette, lige saa lidt som man gør det i Udlandet, men at man mere og mere maa komme til at se paa det kristelige, det humane og det moralske i denne Sag, saa komme vi vel ogsaa nok en Gang igennem dette Morads. Vi er jo lidt sene i Vendingen her i Danmark, vi staa vel aller bagest i Troppen i saa Henseende, men som et gammelt jysk Ord siger: den, der kører med Stude, kommer ogsaa med, og jeg vil haabe, at vi skulle komme, om end sent saa sikkert, bort fra Forargelsen i denne Sag.

Justitsministeren (Goos): Det af Folketinget om dette Emne vedtagne Forslag berørte alle de tre Sider, fra hvilke Lovgivningsmagten har at beskæftige sig med dette Forhold, dels den egentlig strafferetlige, dels den sanitære og endelig den politimæssige, den ydre Orden, og i alle disse Retninger var Lovforslaget, som jeg udtalte ved dets Behandling heroppe, væsentligt negativt, saaledes at det ophævede de Foranstaltninger, der i disse tre Retninger ere trufne ved den nugældende Lovgivning. Derved var det langt fra at